

„To jsme takové lamy my, nebo je ta cesta špatně značená?“ drbala si hlavu modrá lama.

Podle tapírových pokynů mělo být k jezeru jen pár hodin cesty. Ale lamy pochodovaly celý den a cíl byl v nedohlednu. Teď už byl popravdě řečeno v nedohlednu i každý keř nebo kamínek na cestě, protože se rychle setmělo.

„Máme čelovky,“ řekla fialová lama.

„Ale nemá cenu chodit potmě,“ opáčila oranžová. „Měly bychom se utábořit.“

Lamy daly oranžové za pravdu. Naštěstí byly už v blízkosti jakési otevřené horské louky, kde se dal stan rozumně postavit. Lamy našly místo, kde nepřekážely ostré větvičky keřů a které bylo zároveň v rovině. Tam si postavily své mobilní obydlí.

Fialová lama ještě s čelovkou prohlížela svůj deník, kde jí tapír zakreslil cestu. „Jsem z toho zmatená jak Maďar v kukuřici,“ nahlížela jí za ramenem do mapky oranžová lama. „Myslím, že je to přece jen naše chyba,“ smutně utrousila fialová lama. „Jak jsme došly na vrchol té hory, měly jsme se dát doleva a ne doprava. Tady to jasně vidím. Šly jsme dobrých deset kilometrů zbytečně. Zítra se musíme vrátit zpátky.“

„Tyhle horské cesty jsou pro mě španělská vesnice,“ kroutila hlavou oranžová lama. „Na začátku byla hezky značená, ale poslední značku jsem viděla snad ještě předtím, než na nás někdo spustil pomerančový kobercový nálet.“

„Pojďme spát. Ráno moudřejší večera.“

„Neměly bychom držet hlídky?“ ptala se modrá lama. „Víte přece, co se stalo poslední noc.“

Ostatní lamy usoudily, že je to dobrý nápad. A zároveň usoudily, že když to modrá lama tak hezky vymyslela, měla by držet hlídku jako první.

Než stačila modrá pořádně zaprotestovat, už se na ni zubily tři lamí hlavy ze spacáku. „Vzbuď mě za dvě hodiny, já si vezmu hlídku číslo dva,“ smířlivě na ni zamrkala zelená lama. A za chvíli už tmu protínalo trojhlasé lamí chrápání.

Modrá se zahleděla do tmy. Přemýšlela, jestli má založit oheň, ale už neměla síly hledat kletí. „Co bych se namáhala,“ řekla si nakonec. „Je ještě teplo. Dvě hodiny vydržím. Pak začne větší zima, ale to už bude problém některé z tamtěch,“ vrhla zuřivý pohled na stan. Měla na své kamarádky trochu vztek.

Vzápětí se podívala nahoru, na oblohu. A pak na potměšlou louku. Bylo tu krásně. Panoval tu takový mír. Bylo slyšet, jak všude kolem rytmicky bzučí nějaký hmyz. Bzzzz... Crrrrr! Zazvonil školní zvonek. „Sakra, jdu pozdě na hodinu,“ říkala si modrá lama. Utíkala po školní chodbě. Do třídy vešla právě před učitelem. „Snad si mě nevšiml,“ říkala si modrá lama. Zjevně ale ano. Učitel přistoupil k jejímu stolu a položil na něj dlaně. „Modrá, modrá, modrá,“ mračil se. „Kdepak máš penál? A učebnici zeměpisu?“

Modrá se dívala kolem sebe. Neměla nic. Ostatní děti se začaly smát. „A kde máš oblečení?“ pokračoval učitel. Lama zděšeně zjistila, že je v pyžamu! Děti řvaly smíchy.

Tělo modré lamy kleslo na zem. Spala jako špalek.